

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego, z drugiej strony, polegać miało na braku systemu skutecznej kontroli, który zapewniałby przestrzeganie zakazu stosowania pławnic skrzelowych do połowu niektórych gatunków ryb oraz braku kontynuacji w ściganiu wykrytych naruszeń. Przeprowadzane kontrole dotyczyły jedynie przestrzegania przepisów krajowych, łagodniejszych w tym zakresie od przepisów wspólnotowych, a kary stosowane w razie ich naruszeń były łagodniejsze i mniej odstraszające.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 261, str. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358 z, str. 59).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-559/07)

(2008/C 37/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia oraz M. van Beek.)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy dotyczące różnego w stosunku do mężczyzn i kobiet wieku emerytalnego i różnych w stosunku do mężczyzn i kobiet wymogów w zakresie minimalnego stażu pracy w greckim kodeksie emerytur cywilnych i wojskowych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 141 WE;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Po zbadaniu obowiązujących przepisów greckiego kodeksu emerytur cywilnych i wojskowych, Komisja stwierdziła, że stanowią one, iż kobiety mają prawo do emerytury w innym wieku niż mężczyźni i na innych zasadach dotyczących wymaganego minimalnego stażu pracy.
2. W świetle orzecznictwa Trybunału Komisja uznaje, że rzeczone emerytury, które wypłacane są przez pracodawcę byłemu pracownikowi jako skutek łączącego ich stosunku pracy, stanowią wynagrodzenie w rozumieniu art. 141 WE. Ponadto, z uwagi na szczególny charakter omawianych systemów emerytalnych, które uzależniają emeryturę od czasu trwania wykonywanej pracy oraz wynagrodzenia pracownika przed jego przejściem na emeryturę osoby, którym przysługuje emerytura stanowią, zdaniem Komisji, „szczególną kategorię pracowników”, podczas gdy metoda finansowania i zarządzanie systemem emerytalnym nie stanowi decydującego czynnika dla zastosowania art. 141 WE.
3. Komisja uważa ponadto, że nie są spełnione przesłanki zastosowania art. 141 ust. 4 WE, który dotyczy ustanowienia specyficznych korzyści, w celu umożliwienia dalszego wykonywania działalności zawodowej osobom płci niedostatecznie reprezentowanej.

W niniejszym przypadku omawiane przepisy nie sprzyjają rozwiązaniu problemów, jakie mogą napotkać kobiety w ich karierze zawodowej, lecz powodują wycofywanie się kobiet z rynku pracy.
4. Co więcej, przedstawione uzasadnienie, odwołujące się do wystąpienia zagrożenia wadliwego działania administracji państwowej oraz konieczności ustanowienia przepisów przejściowych, nie jest zdaniem Komisji przekonujące, gdyż po pierwsze, skutki gospodarcze, które mogą z tego wynikać dla państwa członkowskiego nie uzasadniają, jako takie, ograniczenia w czasie stosowania przepisów prawa wspólnotowego oraz po drugie, Republika Grecka nie wykazała, że zaistniało wskazane wadliwe działanie administracji oraz na czym ono polegało.
5. W rezultacie Komisja uważa, że utrzymując w mocy przepisy dotyczące różnego w stosunku do mężczyzn i kobiet wieku emerytalnego i różnych w stosunku do mężczyzn i kobiet wymogów w zakresie minimalnego stażu pracy w greckim kodeksie emerytur cywilnych i wojskowych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 141 WE.